

31977L0452

15.7.1977

ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

L 176/1

SMĚRNICE RADY

ze dne 27. června 1977

o vzájemném uznávání diplomů, osvědčení a jiných dokladů o dosažené kvalifikaci zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči, obsahující opatření pro usnadnění účinného výkonu práva usazování a volného pohybu služeb

(77/452/EHS)

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na články 49, 57, 66 a 235 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,

vzhledem k tomu, že podle Smlouvy je od konce přechodného období zakázána veškerá diskriminace na základě státní příslušnosti v oblasti práva usazování a volného pohybu služeb; že takto provedená zásada národního zacházení se zejména použije při vydávání povolení případně požadovaného pro přístup k činnostem zdravotní sestry odpovědné za všeobecnou péči a ošetřovatele odpovědného za všeobecnou péči a rovněž pro zápis do profesních organizací či sdružení nebo členství v nich;

vzhledem k tomu, že se přesto zdá být žádoucí přijmout určitá ustanovení směřující k usnadnění účinného výkonu práva

usazování a volného pohybu služeb, pokud jde o činnost zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči;

vzhledem k tomu, že na základě Smlouvy nesmějí členské státy poskytovat žádnou podporu, která by mohla narušit podmínky práva usazování;

vzhledem k tomu, že čl. 57 odst. 1 Smlouvy stanoví, že budou přijaty směrnice upravující vzájemné uznávání diplomů, osvědčení a jiných dokladů o kvalifikaci;

že se zdá vhodné zároveň se vzájemným uznáváním diplomů upravit koordinaci podmínek vzdělávání zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči; že tato koordinace je předmětem směrnice 77/453/EHS ⁽³⁾;

vzhledem k tomu, že v některých členských státech podmiňuje zákon přístup k činnostem zdravotní sestry nebo ošetřovatele odpovědného za všeobecnou péči a jejich výkon získáním diplomu zdravotní sestry nebo ošetřovatele; že v některých jiných členských státech, kde tento požadavek neexistuje, nicméně zákon upravuje užívání označení zdravotní sestra odpovědná za všeobecnou péči nebo ošetřovatel odpovědný za všeobecnou péči;

vzhledem k tomu, že pokud se týká akademického titulu, je vhodné povolit jeho užívání pouze v jazyce členského státu

⁽¹⁾ Úř. věst. C 65, 5.6.1970, s. 12.

⁽²⁾ Úř. věst. C 108, 26.8.1970, s. 23.

⁽³⁾ Úř. věst. L 176, 15.7.1977, s. 8.

původu nebo posledního usazení, neboť směrnice o vzájemném uznávání diplomů nutně nezavádí věcnou rovnocennost vzdělání, kterého se tyto diplomy týkají;

vzhledem k tomu, že pro usnadnění uplatňování této směrnice vnitrostátními orgány mohou členské státy stanovit, že oprávněné osoby, které splňují podmínky vzdělání požadované touto směrnicí, zároveň se svým dokladem o vzdělání a odborné přípravě předloží osvědčení příslušných orgánů země původu nebo posledního usazení prokazující, že daný doklad o vzdělání a odborné přípravě je dokladem ve smyslu této směrnice;

vzhledem k tomu, že v souvislosti s podmínkou bezúhonnosti a dobré pověsti je vhodné rozlišovat mezi požadavky, které je třeba splnit při přístupu k profesionální činnosti, a mezi požadavky pro výkon této činnosti;

vzhledem k tomu, že v případě poskytování služeb by požadavek na zápis v profesních organizacích či sdruženích nebo na členství v nich, které by byly vázány na stálou a trvalou povahu činnosti vykonávané v hostitelském členském státě, představoval pro poskytovatele nespornou překážku, neboť ten vykonává svou činnost dočasně; že je třeba tento požadavek zrušit; že v tom případě je však třeba zajistit kontrolu profesní kázně, což spadá do pravomoci těchto profesních organizací či sdružení; že je z těchto důvodů vhodné stanovit možnost uložit oprávněné osobě povinnost oznámit poskytování služeb příslušnému orgánu hostitelského členského státu, aniž je dotčeno použití článku 62 Smlouvy;

vzhledem k tomu, že pokud jde o činnosti zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči, kteří je vykonávají v pracovním poměru, neobsahuje nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství ⁽¹⁾ žádná zvláštní ustanovení týkající se bezúhonnosti a dobré pověsti, profesní kázně nebo používání označení pro tato povolání; že se podle členských států dotýká pravidla vztahují nebo mohou vztahovat jak na osoby v pracovním poměru, tak na osoby samostatně výdělečně činné; že výkon činností zdravotní sestry nebo ošetřovatele odpovědného za všeobecnou péči je v některých členských státech podmíněn získáním diplomu, osvědčení nebo jiného dokladu o dosažení kvalifikaci

pro ošetřovatelství; že tyto činnosti vykonávají jak samostatně výdělečně činné osoby, tak osoby v pracovním poměru, případně osoby vykonávající tuto činnost v průběhu své profesionální dráhy v obou postaveních; že pro plnou podporu volného pohybu těchto odborníků uvnitř Společenství se zdá být nezbytné rozšířit působnost této směrnice i na zdravotní sestry a ošetřovatele v pracovním poměru,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

1. Tato směrnice se vztahuje na činnost zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči.

2. Pro účely této směrnice se „činností zdravotních sester a ošetřovatelů odpovědných za všeobecnou péči“ rozumí činnost osob nesoucích tato profesní označení:

v Německu:

„Krankenschwester“, „Krankenpfleger“;

v Belgii:

„hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)“, „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (-verpleegster)“;

v Dánsku:

„sygeplejerske“;

ve Francii:

„informier(ère)“;

v Irsku:

„Registered General Nurse“;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 257, 19.10.1968, s. 2.

v Itálii:

„infermiere professionale“;

v Lucembursku:

„infirmier“;

v Nizozemsku:

„verpleegkundige“;

ve Spojeném království:

Anglie, Wales a Severní Irsko:

„State Registered Nurse“;

Skotsko:

„Registered General Nurse“.

c) v Dánsku:

— diplom „sygeplejerske“ vydaný školami pro zdravotní sestry a ošetřovatele uznanými „Sundhedsstyrelsen“ (Státní radou pro zdravotnictví);

d) ve Francii:

— státní diplom „infirmier(ère)“ vydaný ministerstvem zdravotnictví;

e) v Irsku:

— osvědčení „Registered General Nurse“ (registrovaná sestra nebo ošetřovatel pro všeobecnou péči) vystavené ošetřovatelským orgánem „An Bord Altranais“ (Ošetřovatelskou radou);

f) v Itálii:

— diplom „diploma di abilitazione professionale per infermiere professionale“ vystavený státem uznanými školami;

g) v Lucembursku:

— státní diplom „infirmier“,

— státní diplom „infirmier hospitalier gradué“

vystavené ministerstvem zdravotnictví na základě rozhodnutí zkušební komise;

h) v Nizozemsku:

— diplom „verpleger A“, „verpleegster A“ nebo „verpleegkundige A“,

— diplom „verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundie)“ (střední ošetřovatelské vzdělání),

— diplom „verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundie)“ (vyšší ošetřovatelské vzdělání)

vydané některou zkušební komisí jmenovanou veřejnými orgány;

i) ve Spojeném království:

— osvědčení o zařazení do všeobecné části rejstříku, vydané v Anglii a Walesu Generální ošetřovatelskou radou pro

KAPITOLA II

DIPLOMY, OSVĚDČENÍ NEBO JINÉ DOKLADY O DOSAŽENÉ KVALIFIKACI ZDRAVOTNÍCH SESTER A OŠETŘOVATELŮ ODPOVĚDNÝCH ZA VŠEOBECNOU PÉČI

Článek 2

Každý členský stát uznává diplomy, osvědčení a jiné doklady o dosažené kvalifikaci vydané státním příslušníkům členských států ostatními členskými státy podle článku 1 směrnice 77/453/EHS, které jsou vyjmenovány v článku 3, a přiznává jim na svém území, pokud jde o přístup k činnostem zdravotní sestry a ošetřovatele odpovědného za všeobecnou péči a o jejich výkon jako samostatní výdělečné činnosti, stejné účinky, jaké mají diplomy, osvědčení nebo jiné doklady o dosažené kvalifikaci, které sám vydává.

Článek 3

Diplomy, osvědčení nebo jiné doklady o dosažené kvalifikaci uvedené v článku 2 jsou

a) v Německu:

- osvědčení vydávaná příslušnými orgány na základě „Staatliche Prüfung in der Krankenpflege“ (státní ošetřovatelské zkoušky),
- osvědčení vydaná příslušnými orgány Spolkové republiky Německo uvádějící, že diplomy vydané po 8. květnu 1945 příslušnými orgány Německé demokratické republiky jsou uznány za rovnocenné osvědčením uvedených v prvním odstavci;

b) v Belgii:

- osvědčení „hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)“ vydané státem nebo školami zřízeními nebo uznanými státem,
- osvědčení „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (-verpleegster)“ vydané státem nebo školami zřízeními nebo uznanými státem,
- diplom „infirmier(ère) gradué(e) hospitalier(ère)/gegraduateerd ziekenhuisverpleger (-verpleegster)“ vydaný státem nebo vyššími zdravotnickými školami zřízeními nebo uznanými státem;

Anglii a Wales, ve Skotsku Generální ošetrovatelskou radou pro Skotsko a v Severním Irsku Radou Severního Irska pro zdravotní sestry a ošetrovatele a porodní asistentky a asistenty.

vit, že tato osoba bude užívat svůj akademický titul členského státu původu nebo posledního usazení ve vhodné podobě, kterou hostitelský členský stát určí.

KAPITOLA III

KAPITOLA V

NABYTÁ PRÁVA

Článek 4

Každý členský stát uzná jako dostatečný důkaz pro státní příslušníky členských států, jejichž diplomy, osvědčení a jiné doklady o dosažené kvalifikaci nevyhovují všem základním požadavkům odborné přípravy stanoveným v článku 1 směrnice 77/453/EHS, diplomy, osvědčení a jiné doklady o dosažené kvalifikaci zdravotních sester a ošetrovatelů odpovědných za všeobecnou péči, které byly vydány těmito členskými státy před provedením směrnice 77/453/EHS a které doplňuje potvrzení osvědčující, že tyto státní příslušníci skutečně a v souladu se zákonem vykonávali dotyčné činnosti po dobu nejméně tří po sobě následujících let v průběhu pěti let předcházejících dni vydání potvrzení.

Tyto činnosti musí zahrnovat převzetí plné odpovědnosti za plánování, organizaci a poskytování ošetrovatelské péče pacientům.

KAPITOLA IV

UŽÍVÁNÍ AKADEMICKÝCH TITULŮ

Článek 5

1. Aniž je dotčen článek 13, zajistí hostitelské členské státy, aby státním příslušníkům členských států, kteří splňují podmínky stanovené v článcích 2 a 4, bylo uznáno právo užívat jejich zákonný akademický titul nebo popřípadě jeho zkratku udělený členským státem původu nebo posledního usazení, a to v jazyce tohoto státu. Hostitelské členské státy mohou stanovit, že za tímto titulem musí následovat název a sídlo zařízení nebo zkušební komise, která jej udělila.

2. Je-li možné zaměnit akademický titul členského státu původu nebo posledního usazení s titulem, který platí v hostitelském členském státě a vyžaduje zde další odbornou přípravu, kterou oprávněná osoba nezískala, může tento hostitelský členský stát stano-

USTANOVENÍ K USNADNĚNÍ ÚČINNÉHO VÝKONU PRÁVA USAZOVÁNÍ A VOLNÉHO POHYBU SLUŽEB ZDRAVOTNÍCH SESTER A OŠETŘOVATELŮ ODPOVĚDNÝCH ZA VŠEOBECNOU PÉČI

A. Zvláštní ustanovení o právu usazování

Článek 6

1. Hostitelský členský stát, který požaduje od svých státních příslušníků pro první přístup k některé z činností uvedených v článku 1 důkaz bezúhonnosti nebo dobré pověsti, přijme jako dostatečný důkaz ve vztahu ke státním příslušníkům členských států potvrzení prokazující splnění těchto podmínek bezúhonnosti nebo dobré pověsti vyžadovaných v uvedeném členském státě vydané příslušnými orgány členského státu původu nebo předchozího usazení.

2. Nepožaduje-li členský stát původu nebo posledního usazení pro přístup k dotyčné činnosti důkaz bezúhonnosti nebo dobré pověsti, může hostitelský členský stát požadovat od státních příslušníků členského státu původu nebo posledního usazení výpis z rejstříku trestů, nebo neexistuje-li, rovnocenný doklad vydaný příslušným orgánem členského státu původu nebo posledního usazení.

3. Dozví-li se hostitelský členský stát o závažných a konkrétních skutečnostech, ke kterým došlo mimo jeho území před zahájením činnosti dané osoby v tomto státě a které mohou ovlivnit přístup k dotyčné činnosti, může o tom uvědomit členský stát původu nebo posledního usazení.

Členský stát původu nebo posledního usazení prověří věrohodnost těchto skutečností. Příslušné orgány samy rozhodnou o povaze a rozsahu vyšetřování, které má být provedeno,

a oznámí hostitelskému členskému státu důsledky, které z něj vyplývají pro potvrzení nebo doklady, které vydaly.

Členské státy zajistí důvěrnost předávaných informací.

Článek 7

1. Platí-li v hostitelském členském státě právní a správní předpisy, které se týkají zachovávání bezúhonnosti nebo dobré pověsti včetně ustanovení o kázeňských postizích v případě závažného profesního pochybení nebo odsouzení za trestný čin a které souvisejí s výkonem některé z činností uvedených v článku 1, předá členský stát původu nebo posledního usazení hostitelskému členskému státu nezbytné informace o opatřeních nebo kázeňských postizích profesní nebo správní povahy, které byly přijaty vůči dotyčné osobě, a o trestních postizích týkajících se výkonu povolání v členském státě původu nebo posledního usazení.

2. Dozví-li se hostitelský členský stát o závažných a konkrétních skutečnostech, ke kterým došlo mimo jeho území před zahájením činnosti dané osoby v tomto státě a které mohou ovlivnit výkon dotyčné činnosti, může o tom uvědomit členský stát původu nebo posledního usazení.

Členský stát původu nebo posledního usazení prověří věrohodnost těchto skutečností. Příslušné orgány samy rozhodnou o povaze a rozsahu vyšetřování, které má být provedeno, a oznámí hostitelskému členskému státu důsledky, které z něj vyplývají pro informace, které byly předány podle odstavce 1.

3. Členské státy zajistí důvěrnost předávaných informací.

Článek 8

Pokud hostitelský členský stát požaduje od svých státních příslušníků pro přístup k některé z činností uvedených v článku 1 nebo její výkon potvrzení o fyzickém a duševním zdraví, přijme jako dostatečný důkaz v tomto smyslu doklad, který se v těchto případech požaduje v členském státě původu nebo posledního usazení.

Nepožaduje-li členský stát původu nebo členský stát posledního usazení takové potvrzení pro přístup k dotyčné činnosti nebo její výkon, přijme hostitelský členský stát od státních příslušníků

členského státu původu nebo posledního usazení potvrzení vydané příslušným orgánem těchto států, které odpovídá potvrzením hostitelského členského státu.

Článek 9

Doklady uvedené v článcích 6, 7 a 8 nesmějí být při předložení starší tří měsíců.

Článek 10

1. Řízení o přijetí oprávněné osoby k přístupu k některé z činností uvedených v článku 1 podle článků 6, 7 a 8 musí být skončeno co nejdříve a nejpozději tři měsíce po předložení veškerých dokladů týkajících se dotyčné osoby, aniž tím jsou dotčeny lhůty, které mohou vyplynout z případného odvolání podaného v závěru tohoto řízení.

2. V případech uvedených v čl. 6 odst. 3 a čl. 7 odst. 2 staví žádost o přezkum běh lhůty uvedené v odstavci 1.

Dotázaný členský stát musí odpovědět ve lhůtě tří měsíců.

Hostitelský členský stát po obdržení odpovědi nebo po uplynutí zmíněné lhůty pokračuje v řízení podle odstavce 1.

B. Zvláštní ustanovení o volném pohybu služeb

Článek 11

1. Požaduje-li některý členský stát od svých státních příslušníků pro přístup k některé z činností uvedených v článku 1 nebo pro její výkon povolení profesní organizace či sdružení nebo zapsání či členství v nich, osvobodí tento členský stát od této povinnosti státní příslušníky členských států pro případ poskytování služeb.

Oprávněná osoba poskytuje služby se stejnými právy a povinnostmi jako státní příslušníci hostitelského členského státu;

zejména podléhá kázeňským opatřením profesní nebo správní povahy platným v tomto členském státě.

Přijme-li hostitelský členský stát opatření k provedení druhého pododstavce nebo se dozví o skutečnostech odporujících těmto ustanovením, neprodleně o tom uvědomí členský stát, v němž je oprávněná osoba usazena.

2. Hostitelský členský stát může stanovit, že oprávněná osoba musí učinit před příslušnými orgány předběžné prohlášení týkající se poskytování jejích služeb, pokud s výkonem těchto služeb bude spojen dočasný pobyt na jeho území.

V naléhavých případech může být toto prohlášení učiněno v co nejkratší době po poskytnutí služeb.

3. V souladu s odstavci 1 a 2 může hostitelský členský stát požadovat od oprávněné osoby předložení jednoho nebo několika dokladů obsahujících tyto údaje:

- prohlášení uvedené v odstavci 2,
- potvrzení osvědčující, že oprávněná osoba vykonává dotyčné činnosti v souladu se zákony členského státu, ve kterém je usazena,
- potvrzení, že oprávněná osoba je držitelem jednoho nebo několika diplomů, osvědčení či jiných dokladů o dosažené kvalifikaci požadovaných pro poskytování dotyčných služeb a uvedených v této směrnici.

4. Doklad nebo doklady stanovené v odstavci 3 nesmějí být při předložení starší dvanácti měsíců.

5. Zbaví-li členský stát zcela nebo zčásti, dočasně nebo trvale některého ze svých státních příslušníků nebo státního příslušníka jiného členského státu usazeného na jeho území způsobilosti vykonávat některou z činností uvedených v článku 1, zajistí podle okolností dočasné nebo trvalé odnětí potvrzení uvedeného v odst. 3 druhé odrážce.

Článek 12

Je-li v hostitelském členském státě vyžadována registrace u subjektu sociálního zabezpečení podle veřejného práva, aby bylo možné vyrovnání účtů spojených s výkonem činností ve prospěch pojištěnců ze sociálního zabezpečení u pojišťovacích subjektů, osvobodí tento členský stát při poskytování služeb

spojeném s přemístěním oprávněné osoby od tohoto požadavku státní příslušníky členských států usazené v jiném členském státě.

Oprávněné osoby nicméně předem a v naléhavém případě následně uvědomí dotyčný subjekt o poskytnutí služby.

C. Ustanovení společná pro právo usazování a volný pohyb služeb

Článek 13

Je-li v hostitelském členském státě užívání profesního označení týkajícího se některé z činností uvedených v článku 1 právně upraveno, mají státní příslušníci ostatních členských států, kteří splňují podmínky stanovené v člancích 2 a 4, profesní označení hostitelského členského státu, které v tomto státě odpovídá jeho podmínkám pro vzdělání, a používají jeho zkratku.

Článek 14

Pokud hostitelský členský stát požaduje od svých státních příslušníků pro přístup k některé z činností uvedených v článku 1 nebo její výkon, aby učinili místopřísežné nebo čestné prohlášení, a toto místopřísežné nebo čestné prohlášení nemohou učinit státní příslušníci jiných členských států, zajistí hostitelský členský stát, aby byla dotyčné osobě nabídnuta rovnocenná forma a vhodná formulace místopřísežného nebo čestného prohlášení.

Článek 15

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby umožnily oprávněným osobám získat informace o právní úpravě zdravotnictví a sociálního zabezpečení a popřípadě o pravidlech profesní etiky v hostitelském členském státě.

Pro tento účel mohou zřídit informační střediska, kde mohou oprávněné osoby získat nezbytné informace. Hostitelský členský stát může oprávněné osobě, která je v něm usazena, uložit povinnost tato střediska kontaktovat.

2. Členské státy mohou zřídit střediska uvedená v odstavci 1 při příslušných orgánech a subjektech, které určí ve lhůtě stanovené v čl. 19 odst. 1.

3. Členské státy zajistí, aby si oprávněné osoby ve svém zájmu a v zájmu svých pacientů případně osvojily jazykové znalosti nezbytné k výkonu jejich odborné činnosti v hostitelském členském státě.

KAPITOLA VI

Článek 19

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 16

V případě odůvodněných pochybností může hostitelský členský stát požadovat od příslušných orgánů jiného členského státu potvrzení pravosti diplomů, osvědčení a jiných dokladů o dosažené kvalifikaci vydaných v tomto jiném členském státě a uvedených v kapitolách II a III a rovněž potvrzení skutečnosti, že oprávněná osoba splnila veškeré podmínky odborné přípravy stanovené ve směrnici 77/453/EHS.

Článek 17

Členské státy určí ve lhůtě stanovené v čl. 19 odst. 1 orgány a subjekty oprávněné k vydávání nebo přijímání diplomů, osvědčení a jiných dokladů o dosažené kvalifikaci a rovněž určí dokumenty a informace uvedené v této směrnici a neprodleně o nich uvědomí ostatní členské státy a Komisi.

Článek 18

Tato směrnice se vztahuje rovněž na státní příslušníky členských států, kteří v souladu se nařízením (EHS) č. 1612/68 vykonávají nebo budou vykonávat některou z činností uvedených v článku 1 v pracovním poměru.

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí do dvou let od jejího oznámení a neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 20

Setká-li členský stát v určitých oblastech při provádění této směrnice s vážnými obtížemi, prověří Komise tyto obtíže společně s dotýčným státem a vyžádá si stanovisko Výboru vyšších úředníků pro veřejné zdraví, zřízeného rozhodnutím 75/365/EHS ⁽¹⁾ ve znění rozhodnutí 77/455/EHS ⁽²⁾.

Komise případně předloží Radě vhodné návrhy.

Článek 21

Tato směrnice je určena členským státům.

V Lucemburku dne 27. června 1977.

Za Radu
předseda
J. SILKIN

⁽¹⁾ Úř. věst. L 167, 30.6.1975, s. 19.

⁽²⁾ Úř. věst. L 176, 15.7.1977, s. 13.